

Нова українська поезія

Микола Зеров

Коли ж то, Господи, мине нас ця чаша?
Ця старосвітчина, цей повітовий смак,
Ці мрійники без крил, якими так
Поезія прославилася наша?

От Петька Стах, містечковий сіряк,
От Вороний, сентиментальна кваша...
О ні, Пегасові потрібна інша паша,
А то не витягне, загрузне неборак.

Прекрасна пластика і контур строгий
Добірний стиль, залізна колія —
Оце твоя, поезіє, дорога.

Леконт де Ліль, Хозе Ередія —
Парнаських зір незахідне сузір'я
Зведе тебе на справжнє верхогір'я.